Morgenrood

In 1989 maakte ik kennis met Morgenrood. Ik had net na mijn scheiding een nieuwe vriend, hij was lid van het Nivon, kampeerde in zijn jeugd regelmatig bij de Hoogkamer in Vlaardingen, waar hij zich prettiger voelde dan binnen de gereformeerde cultuur, waarin hij was opgegroeid. Hij nam mij, opgegroeid in een Katholiek milieu en nog nooit van het Nivon gehoord, mee naar een midweek op Morgenrood. Deze midweek werd bezocht door nog echte Nivonners, dat betekende veel kampvuurliedjes zingen en volksdansen en er werd alleen maar vruchtensap geschonken. Toen we een briefje in moesten leveren wat we in ons lunchpakket wilden hebben, schreef mijn vriend naast de benodigde broodjes met beleg + een fles wijn.

Wat schetste mijn verbazing dat er bij ons lunchpakket een heuse fles wijn stond. Ik schaamde me een beetje, dat hij er om gevraagd had, maar mijn vriend had gelijk door, dat we in het ootje genomen werden en inderdaad het was een lege wijnfles gevuld met water.

Ik werd ook lid van het Nivon en al snel gaf ik me op als terreinwacht. Ik kampeerde al vanaf mijn geboorte, dus dat zat mij in het bloed. Totdat ik met pensioen ging in 2006 deed ik alleen de camping, altijd met Hemelvaart en een week in de zomervakantie. Ik deed dat van de overuren, die ik op mijn werk maakte en waar ik geen geld voor kreeg, maar vrije dagen.

Er was toen een camperveldje voor 5 campers, waarvan 3 stroomplekken (nu de Hulst, waar de plaatsen 1 t/m 3 zijn) en een caravanveld voor 15 caravans met 15 stroomplekken (de huidige Beuk).

De overige plekken waren voor tenten.

Je mocht niet met de auto op het terrein (alleen om je caravan weg te zetten)

Voor de kampeerders stonden er grote karren om hun spullen naar hun plek te brengen.

Zelfs fietsen mocht niet. Je moest met de fiets aan je hand de camping op. Pfffffffffff

De Larix, De Berk, de Den en de overige Hulst bestonden nog niet.

De plekken hadden nog geen nummers en er was geen plattegrond.

Je moest met de gasten meelopen om ze te wijzen waar ze konden gaan staan.

Ik had voor mezelf een indeling gemaakt om toch een beetje te weten waar iedereen stond: camperveld (Hulst), caravanveld (de Beuk), bos (huidige spar), weiland (huidige plaatsen 59 tot 63), naruurterrein (esdoorn), ecologische zone (aan de rand van de Parel, waar in eerste instantie niets mocht staan en later alleen tenten.)

Honden waren toen nog verboden. Later kwam er een stuk bij speciaal voor kampeerders met honden (de Hulst aan de kant van de Scheibaan)

Er stonden verspreid over het terrein 11 vuilnisbakken, die we als terreinwacht leeg moesten maken en met een kar werden alle zakken naar de container, die bij de uitgang stond, vervoerd. Ik maakte vaak gebruik van wat oudere kinderen op het terrein, maar ook kleine kinderen wilden mee helpen, dus dat was een Zwaan Kleef aan tocht over de camping en na afloop kregen ze dan allemaal een ijsje. Er was een jongentje, die vanaf zijn 4e jaar elk jaar mee hielp, zijn ouders hadden een seizoensplaats. En zijn droom was om mij een keer te helpen als ie groot was.

Nou dat is vorig jaar gebeurd. Misja was inmiddels 23 jaar. Hij sliep in een tent van mij achter de Blokhut. Binnen een dag had hij alles door, hij ontving de gasten, boekte ze in, rekende af, deed het toiletpapier, de vuinisbakken enz. Het enige, wat ik nog deed, was koken voor ons tweetjes. Het waren maar 3 dagen, maar we hebben er beide van genoten. Gezien zijn werk en vooral een vriendin, heeft ie er geen tijd meer voor.

Er was in die tijd nog geen computer, dus de gasten werden ingeschreven met de hand met een carbonpapiertje tussen twee velletjes en met een rekenmachientje rekende je uit, wat ze moesten betalen, uiteraard alleen kasgeld.

En 'savonds moest ik op een groot vel papier de statistiek bij houden. Ik was soms tot 3.00 uur 's nachts bezig. Wat was ik blij toen er een penningmeester kwam, die zei, wat een onzin, allemaal werk voor niets, daar wordt niets mee gedaan, afschaffen die handel.

En dan had je natuurlijk ook nog de corveelijst. Vanaf 2 nachten werd er van de gasten verwacht, dat ze een steentje bij droegen aan het schoon maken van het sanitair.

Er hing een lijst, waar de terreinwacht dan de naam van de gasten invulde. Later hing de lijst oningvuld op het prikbord en konden de gasten zelf kijken waar ze hun naam invulden. Om te voorkomen, dat er gasten bij waren, die het in hun hoofd haalden om geen corvee te doen, hield ik de lijst zelf bij me en vroeg gelijk bij het inchecken, wanneer ze corvee wilden doen en vulde zelf hun naam in. Ik was er dan in ieder geval van verzekerd, dat iedereen aan bod kwam, maar ook dst het gedaan werd. In het begin werd het sanitair op een vaste tijd gedaan, van 9 tot 10 uur werd het sanitair afgesloten, kregen de corveeers de schoonmaakspullen van de terreinwacht en konden ze aan de slag. Nadat het corvee gedaan was, kregen de volwassenen koffie met een koekje bij de terreinwacht en de kinderen limonade. Was altijd heel gezellig. Later werd die tijd losgelaten en het sanitair niet meer afgesloten en konden de gasten zelf bekijken wanneer het hun uit kwam die dag.

En nog veel later werd het corvee afgeschaft als zijnde niet meer van deze tijd en kwam er een professioneel schoonmaakbedrijf.

De terreinwachten konden beschikken over een grote stacaravan, met twee slaapkamers, een ruime woonkamer met TV, douche en toilet. En aan de caravan zat een receptie. De naam van de

caravan was De Udocaravan, ooit geschonken aan Morgenrood door een Udo, vast familie van me, dat kan bijna niet anders. Daarachter zat een slecht weer voorziening, De Kakkerlak geheten, een knus, maar oubollig gebouw met een kachel er in en van die grote oude banken, het had wel iets.

Aangezien de caravan verouderde werd besloten, om deze op te doeken. In het begin kon je nog in een van de drie huurcaravans, maar toen die ook opgedoekt werden, moesten de terreinwachten vanuit het huis opereren naasr de huiswacht.

Veel terreinwachten stopten toen.

De oude sanitaire voorziening en de Kakkerlak werden ook afgebroken en er kwam een nieuw sanitair, wat achteraf een miskoop bleek te zijn. Er kwam geen nieuwe slechtweervoorziening.

Gelukkig kwam er een blokhut, die de functie van receptie kreeg. Ik hoor Rob Barto nog zeggen, dat hebben we voor jou gedaan om van het gemopper af te zijn.

IK was inmiddels met pensioen en ging het huis er bij doen. Ik werd ingewerkt door Martin Kabo. Toen ik na een week huiswachten vroeg of ik geslaagd was, kreeg ik van Martin een huiswachtendiploma. Ik denk, dat ik de enig huiswacht ben met een diploma.

Wat me ook bij is gebleven is de kindactieve week in de herfstvakantie, georganiseerd door een echtpaar uit Den Haag. Ik ging daar een aantal jaren met mijn kinderen naar toe. Deze week zat snel vol en als ik te laat was met opgeven, dan ging ik met de tent, want dan kon je gewoon ook meedoen met de activiteiten. De slaapvleugel was er toen nog niet. De slaapkamers waren in de grote galerij (4 persoons kamers) en de kleine galerij (2 persoonskamers). Deze zaten vast aan Klein Morgenrood, op de huidige Berk. Een van de kamers van de Kleine galerij is, toen de galerijen afgebroken werden, bij KLM getrokken. Ik vond het heel leuk om 'savonds met mijn kinderen, die toen 8 en 13 jaar waren,

langs een pad met lampjes naar de galerijen te lopen. Toen de Herfstvakanties gesplitst werden was het voor ons niet meer mogelijk om mee te doen aangezien de herstvakantie in Den Haag anders was dan in het zuiden en het echtpaar uiteraard hun vakantie aanhield.

Ook een hoogtepunt voor mij waren de Groenweken, georganiseerd door Toine (coordinator Technische zaken) en zijn vrouw Anke, Leo (die stoicijns de lekkerste maaltijden tijdens deze dagen op tafel zette) en zijn vrouw Hanneke, Bert (voorzitter beheercommissie) en zijn vrouw Betty. En elk jaar vertelde ik na het eten de kinderen over Jan en Piet in het riet.

Deze dagen vielen tijdens de carnavalsvakantie van vrijdag tot aswoensdag.

De bedoeling van deze dagen was om de camping bladervrij te maken en er werd het een en ander gesnoeid. Ook de huurcaravans en de Udocaravan kregen een grote beurt.

Wat was het gezellig om met zijn allen met harken de camping op te gaan en de bladeren in de grote karren te deponeren. De camping was toendertijd 's winters gesloten.

De kinderen moesten ook meehelpen, maar die drukten zich wel eens.

En altijd werd er op een avond het dierenspel gedaan en werd ik door de kinderen gecharterd om me als dier ergens te verstoppen en ook de bonte avond op dinsdagavond mocht niet ontbreken, georganiseerd door de kinderen zelf en ik was vaak de pineut, als ze volwassenen uit de zaal nodig hadden bij hun activiteiten op het podium.

Op een keer hadden de kinderen iets bedacht: ze hadden de rugleuning van een stoel in de met water gevulde kuil gestopt en iedere voorbijganger werd gevraagd of ze de stoel uit de modder konden trekken, want zij waren niet zo sterk. Gevolg, de volwassenen zetten alle kracht in om de stoel uit de modder te

trekken en stonden vervolgens met alleen een rugleuning in hun handen. De kinderen hadden de grootste lol. Zo ook verging het een vriendin van mij: zij vertelde mij hoe trots ze was, dat de kinderen dat uitgerekend aan haar vroegen en hoe ze in het ootje genomen was. Dat bracht mij op een idee. Ik liep kwasi langs de plas en ja hoor, de kinderen riepen mij en vroegen nou, je weet wel. Ik spande me uiteraard in, maar riep naar de kinderen, dat het mij ook niet lukte. Met open mond stonden ze naar mij te staren. Ze begrepen er niets van tot er eentje riep: ze weet het hoor, ze weet het. Ik heb nog nooit zo gelachen als toen. En op dat moment kwam Simone langs, Simone, die mijn vriend wel leuk vond en hem elke avond uitnodigde om bij haar aan de vegetarische kant van de tafel te komen zitten, mijn vriend, die helmaal niet vegetarisch was, maar dat opgegeven had, omdat hij niet alle sooren vlees lustte en 's avonds gewoon een lekker stukje worst pakte, wat uiteraard vreemde blikken opleverde, waar ik me weer voor schaamde, maar hij niet. Ik dacht, ik zal jou eens hebben en riep tegen Simone, kan jij die stoel uit het water krijgen, waarop Simone natuurlijk al haar kracht aanwendde en..... Nou dat vond ik nou heel leuk.

Er veranderde in die 30 jaar veel, alles werd gedigitaliseerd en het ene boekingssysteem volgde op het andere. Hele beheercommissies stapten op door conflicten met het landelijk bestuur. De campingplaatsen kregen nummers, er kwamen veldjes bij, er kwam een plattegrond, meer stroomplekken, Wifi, de handkarren verdwenen, je mocht met de auto naar je plaats om spullen uit te laden en uiteraard mocht je dan ook fietsen op het terrein. Er kwam een Pipowagen, twee Pods en eindelijk weer een heuse slechtweervoorziening.

Ook het huis werd grondig veranderd, er werd een slaapvleugel aan gebouwd, het huiswachtenappartement onderging een grondige metamorfose en eindelijk hoefde je niet meer op je tenen naar het toilet te sluipen, want de vloer hield op met kraken. Het hele huis onderging een grondige vernieuwing, de slaapkamers werden moderner, er kwamen zelfs kamers met toilet, de

gasfornuizen weren vervangen door inductie. Een groot gedeelte van deze veranderingen gebeurden onder de bezielende begeleiding van Henk Granneman. Maar zonder de mensen van de klussengroep was dit natuurlijk allemaal niet tot stand gekomen. Dus Chapeau!

Ik heb in die 30 jaar een paar keer de seniorenweek gedaan, twee keer de sociale week, met regelmaat de werkweek, later de werkdagen, en paar keer per jaar gehuiswacht en/of geterreinwacht en een jaar het AMS.Ik heb het altijd met plezier gedaan.

Ik stop met mijn vrijwilligerswerk op Morgenrood.

Maar ik kom zeker nog terug als gast en ook om nog appeltaart te bakken voor de klussengroep, want dat heb ik beloofd.

Ondertekend

Yvonne Udo